

De Tao van Arrogantie

In de oude wereld geloofden mensen
dat arrogantie kracht betekende.

Dus spraken zij luid,
corrigeerden voortdurend anderen
en droegen hun meningen
als kronen op hun hoofd.

Maar hoe groter zij zichzelf maakten,
hoe kleiner hun bewustzijn werd.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is arrogantie werkelijk?"

De meester nam hem mee
naar een hoge berg.

Bovenaan stond een man
die voortdurend riep:

"Kijk hoe hoog ik sta!"

De man keek trots neer op iedereen beneden.

Maar daardoor zag hij:
noch de bloemen aan zijn voeten,
noch de sterren boven hem.

De meester glimlachte zacht.

"Arrogantie ontstaat
wanneer een mens hoogte verwart met inzicht."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een drukke stad.

De leerling zag mensen:
pronken met kennis,
neerkijken op anderen,
en voortdurend proberen
hun belangrijkheid te bewijzen.

Iedereen wilde groter lijken.

Bijna niemand wilde werkelijk groeien.

"Waarom gedragen mensen zich zo?" vroeg hij.

De meester keek naar een lege beker op tafel.

"Omdat een onzeker ego
zich vaak vermomt als superioriteit."

De leerling dacht lang na.

"En hoe herkent een mens ware wijsheid?"

De meester pakte de lege beker
en vulde hem rustig met thee.

"Alleen een lege beker
kan opnieuw gevuld worden."

De wind streek zacht door de straat.

Toen sprak de meester:

"De arrogante mens denkt:
'Ik ben al aangekomen.'"

Hij keek rustig naar de horizon.

"Maar de wijze mens blijft leerling
tot zijn laatste adem."

De leerling keek zwijgend naar de dampende thee.

En voor het eerst begreep hij:

dat arrogantie niet ontstaat
uit teveel kracht...

maar vaak uit angst
om klein of onzeker te lijken.

